

(PHOTO)

M
O
Z
A
I
C

MOISIL

NR. 4, DECEMBRIE 2020
ISSN 2734 - 7486, ISSN-L 2734 - 7486

...

Nu știu ce să îți spun... dar știu că dacă nu îți spun nimic e mult mai grav decât orice ți-aș spune. Îmi lipsesc cuvintele, îmi pare rău. Cum îți pot scrie un mesaj din spații goale între litere?

...

Marie Haddou scria frumos într-o carte: „Fiecare dintre noi are în el rezerve ce nu așteaptă decât să fie utilizate, resurse din care poate să își extragă energia și curajul. Asemeni unui fluviu ce traversează o vale, ființa umană este alcătuită dintr-o sumedenie de râuri și de afluenți, unii dintre aceștia sunt perfect cunoscuți, alții urmează să fie descoperiți. În apa stătătoare a potențialului uman există o mare bogăție de energie care se află la îndemâna ta.”

Sper să îți descoperi resursele de bunătate, de optimism și de iubire, afluenții de omenie și râurile de voință, care te fac să mergi invariabil înainte, pe drumul drept.

...

În această clipă, unii oameni sunt capabili să transforme disconfortul și suferința în forța de a avansa, în timp ce alții se hrănesc (în taină) din seva reveriei și a iluziei, doar pentru a rămâne în picioare....

...

Acum este iarnă, altfel de iarnă, dar vom fi bine.

Viața ne curge tuturor înainte ...

Alexandra Dragomirescu

VIS DE IARNĂ

Geamurile imense din sufragerie alături de lumina albastră din acea seară erau cel mai probabil cauza sentimentului ciudat pe care personajul nostru îl simte... dar îmi place să cred că starea sa depinde și de alte lucruri. Data de 24 Decembrie e totuși o zi foarte importantă pentru Alex, un adept al tradițiilor de Crăciun.

Of, anul ăsta, totul e diferit! Casa e înecată într-o liniște sinistă, pe care doar sunetul cărbunilor pocnind o mai perturbă. Un sentiment aparte îi umple mintea. Nu aș putea spune că nu există niște idei, niște amintiri, care ies timid la suprafață... Închizând ochii, gândul lui zboară spre ceva din trecut.

(Aviz cititorilor: Visul de iarnă începe!).

Primul episod îl poartă pe Alex spre timpuri mult mai simple, spre o perioadă din viață în care singurul lui scop era să petreacă mai mult timp în cameră alături de trenulețele sale. La vârsta de 5 ani, Crăciunul este plin de clișee, e un lucru simplu, de aceea este și atât de frumos.

(Poate saltul de la Alex copil la Alex adolescent nu pare imens, dar, după cum vom vedea, se observă niște schimbări importante.)

Singurul gând care se repetă în mod insistent în mintea lui e: *De ce complicăm totul atât de tare? Fericirea se rezumă la niște lucruri simple...* Alex are 14 ani, ascultă Mariah Carey și un vers al melodiei sale faimoase îi răsună în cap: „All I want for Christmas, is youuuu!” Ciudat, nu? Caută un „cineva” special, nu o jucărie. Ecranul telefonului e plin de notificări,

așa că începe să se uite rapid prin ele. Nimic neașteptat. Prietenii lui simt exact la fel, ar vrea să se întoarcă la ce înseamnă, de fapt, iarna: zăpadă, întâlniri, timp împreună...

(E timpul să luăm atitudine! Ce vis de iarnă ar fi ăsta în viitor?!)

Dimineața, Alex alături de familia lui vor petrece (sigur!) câteva ore în fața bradului. Sunetul mașinilor care se apropie de curte îl îndeamnă să se îmbrace panicat pentru a ieși la ușă. Cine va fi acolo, în spatele porților imense? Chiar prietenii lui.... Acum stau la masa din sufragerie, vorbind, gândindu-se la faptul că s-au întâlnit și că acest lucru simplu înseamnă atât de mult...

(Într-adevăr, acesta este un vis de iarnă! Totul pare mult prea frumos pentru a fi adevărat în 2020!)

Alarma telefonului inundă camera cu sunetul său monoton. Cadourile de sub brad sunt la fel de frumoase, iar timpul în familie e la fel de valoros ca înainte....

(Nu mai are sens să menționez, din acea perspectivă obiectivă, faptul că atât autorul, cât și personajul au același nume.)

Stând pe jos, telefon meu sună, iar pe ecran apar o serie de nume diferite pentru o conferință video. E și numele tău, cititorule...)

Hai să vorbim!

Știu! Se putea mai bine, dar... decât să mă mai plâng, mai bine zic: „Noroc cu internetul!”

Nicolae Jirovianu

Privesc curioasă către geam... Mă întreb când o să înceapă să ningă. Beau din ceaiul cald, în timp ce mă așez confortabil pe canapeaua aflată chiar lângă sobă. Încep să citesc. Ochii îmi fug printre rânduri și ușor-ușor încep, parcă, să se închidă.

Afară, străzile sunt acoperite de un strat consistent de zăpadă. Văd un brad imens, împodobit și decorat cu tot felul de ornamente, un scaun mare și o căsuță. (Aaaa, stai, sunt și reni... daaa, e Căsuța lui Moș Crăciun). Sunt foarte mulți copii strânși acolo, care îi transmit scrisori și desene, câțiva spiriduși, care împachetează de zori cadouri pentru cei mai puțin norocoși. Știm, Crăciunul este despre a dăruia... Zăresc și un lac mare, înghețat, pe care câțiva tineri patinează de zor.. Alături, doi băieți construiesc un om de zăpadă. Nu reușesc să îi pună nasul și un trecător se oprește să le dea o mână de ajutor. Chiar dacă afară este ger,

oamenii se încălzesc prin căldura sufletească, prin iubirea față de ceilalți.

Tot peisajul pare desprins dint-un tablou pictat doar în nuanțe armonioase, unde poți simți atmosfera de sărbătoare și mirosul cozonacilor calzi. Crengile copacilor poartă ornamente mari, argintii, dar totul este supus tăcerii... iar singurul lucru ce se aude este vântul.

Un vis actual de iarnă, în care oamenii au pierdut lupta... Afară nu e nimeni! Sună telefonul. Merg cu el în mână lângă fereastră și zăresc dansul fulgilor de nea ce îmi bat, ușor, în geam. Se topesc... Întregul oraș nu își va schimba culoarea în câteva ore, nu va deveni complet alb nici azi. Poate mâine...

Bianca Țone

(TEAMS. 24. 12. 2020. Întâlnirea a început. Alăturați-vă acum. În meeting, JN, ȚB, AD...)

ANDREI MARGHESCU

JAN THEODOR TOOROP

Artistul pe care vi-l propun în această lună este Jan Theodor Toorop, un pictor indo-olandez, născut pe 20 decembrie 1858, ale cărui lucrări aparțin Simbolismului și stilului Art Nouveau. Primele lui lucrări au fost influențate de școala de Impresionism din Amsterdam.

În 1880, a devenit student la Rijksakademie, în Amsterdam. Din 1882 până în 1886 a locuit în Bruxelles, unde s-a alăturat mișcării artistice Les XX (Les Vingts), un grup de artiști centrați în jurul lui James Ensor.

Toorop a pictat în diferite stiluri în acei ani: realism, impresionism, neo-impresionism și post-impresionism.

După 1890, Toorop locuiește în Katwijk aan Zee, un oraș de pe țărmul olandez. În această perioadă și-a dezvoltat propriul lui stil simbolist, cu linii dinamice, imprezibile, bazate pe motive indoneziene, figuri suple foarte stilizate și curbilinii.

Ulterior a trecut la stilul Art Nouveau în care un joc similar de linii e folosit în scop decorativ, aparent fără niciun sens simbolic. În 1905 s-a convertit la catolicism și a început să producă lucrări religioase. A creat și ilustrații pentru cărți, postere și desene pentru vitralii.

Pe tot timpul vieții, Toorop a realizat și portrete, sub formă de schițe și de picturi.

Andreea Bunea

DANIEL GHINDEA

Fotografiile făcute din pasiune, multă atenție acordată detaliilor.... iată o descriere scurtă, care se potrivește foarte bine tânărului artist din acest număr!

Nu îl cunosc personal pe Daniel, dar a fost primul nume pe care l-am auzit ca răspuns la întrebarea: „Cine face fotografiile frumoase în Moisi?” Nu aveam nicio idee cum va arăta coperta numărului anterior al revistei, dar când am văzut pentru prima dată acea fotografie multicoloră, am știut că vreau să fie văzută de toată lumea. Pentru acest număr, nu intenționam ca Daniel să apară iar pe copertă... dar, din nou, o fotografie extraordinară m-a convins... O vedeam parcă tipărită pe hârtie glossy cu reflexe argintii, deși știam foarte bine că revista este on-line, deci efectul vizual va fi altul.

Fiecare fotograf are stilul său, unii acordă o importanță sporită compoziției, alții luminii sau subiectului. În cazul de față, sunt două elemente care mi-au atras atenția: interesul pentru forme, texturi, contrast și prelucrarea expresivă a fotografiei, chiar dacă se pierde astfel din caracterul ei realist. Vedem zilnic foarte multe fotografiile frumoase, prelucrate sau nu, dar care nu reușesc să transmită nicio stare.

Fotografiile lui Daniel Ghindea, cu siguranță, nu îl lasă pe cel care le privește indiferent. Iar acesta este, în opinia mea, un atribut al artei adevărate.

Alexandra Dragomirescu

STOP BULLYING!

8 DECEMBRIE, ZIUA CONSTITUȚIEI

(6) Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine. (Constituția României, Art.30.)

„Bullyingul a început să fie un lucru des întâlnit. Agresorii apar la orice vârstă, și, de asemenea, victimele. Dar oare cum oprim aceste fapte? Cred că ar trebui să ne uităm cum funcționează bullyingul..”

Secvență din filmul: Stop Bullying!
Autor: Ayan Bogdan
An: 2020
http://bit.ly/stop_bullying_moisil

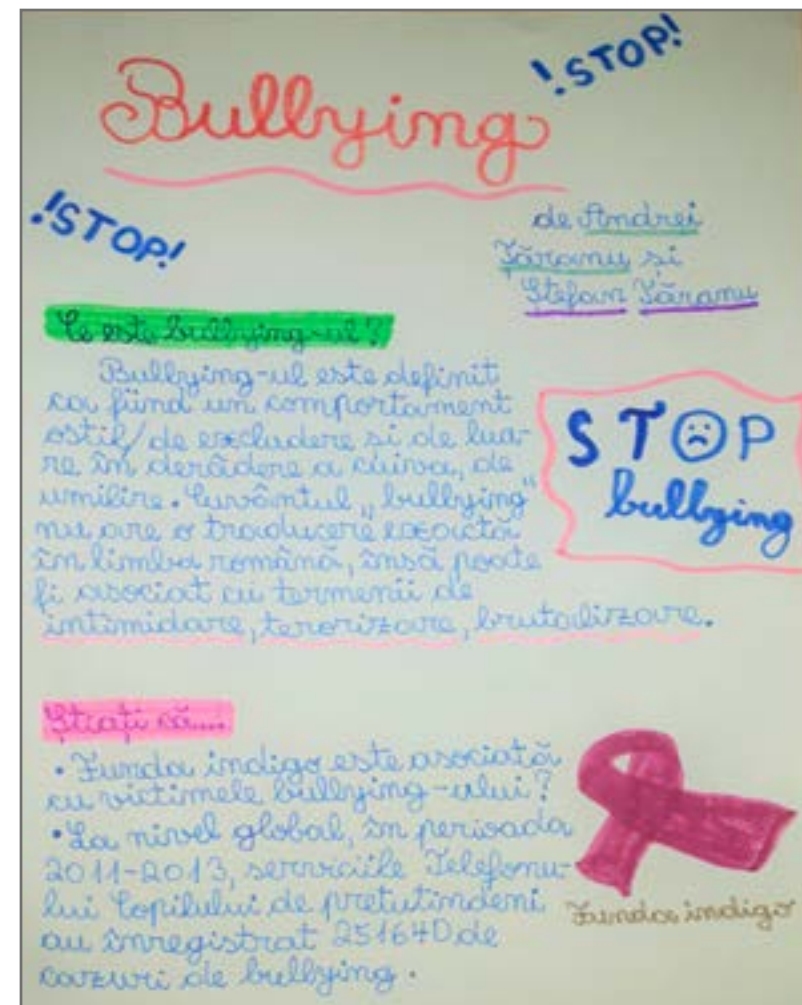

„Când vine vorba de bullying, am fost și victimă și martor. O să vă povestesc cum a fost să fiu o victimă.”

„Victima ar putea să aibă mai multă încredere în sine și să ceară ajutor, dacă vede că nimeni nu-l susține pe agresor.

Secvență din filmul: AntiBullying
Autori: Maia Gordiciuc și Eduard Ghiurluc
An: 2020

„Agresorii au și ei motivele lor pentru care sunt așa cruzi. Eu am momente în care sunt acidă deoarece mi-e frică să nu mă atace cineva mai întâi. Nu vreau să rănesc pe nimeni. Poate că agresorii nu vor nici ei să rănească prea tare, dar nu realizează când întrec măsura. Unii au alte motive pentru care agresează, care pot fi mult mai tragice. Ca să afli, trebuie să vorbești cu ei.”

„Lucru pe care-l realizăm când suntem victime, dacă analizăm situația, este că singurul lucru care-i dă putere absolută agresorului sunt chiar cei care-l susțin. De fapt, ei îl sprijină pentru că le este teamă să nu ajungă la fel ca victima. Martorii îi dau putere agresorului. Agresorul le dă protecție.”

Ioana Becheș

Afiș: Stop Bullying!
Autori: Andrei și Ștefan Țăranu
An: 2020

De la jocurile copilăriei la integrarea senzorială

Ce legătură există între jocurile copilăriei, integrarea senzorială și problemele de învățare ale copiilor? În primul rând, toate noțiunile de mai sus au în centrul lor copiii și nevoile lor.

Dacă mă refer la jocurile copilăriei anilor 1980 sau 1990, acestea erau aproape în exclusivitate bazate pe mișcare. Erau jocuri ca „Șotronul”, „Elasticul”, „Coarda” și toată paleta de exerciții fizice ale micilor gimnaste, care aveau ca model campioanele vremii. În parcuri, vara, copiii făceau întrecere: care se dă mai tare în leagăn sau care ajunge să se dea peste cap, iarna erau toți la săniuș sau la o bătaie cu bulgări. Toate acestea erau completate de orele de sport, unde se puneau accent pe dezvoltarea abilităților fizice.

Conceptul de integrare senzorială este relativ nou, Jean Ayres fiind cea care, în 1972, a definit integrarea senzorială ca fiind organizarea stimulilor senzoriali pentru a putea fi folosiți motric. Integrarea senzorială este fundația pentru comportamentele adaptative la provocări impuse de mediu și de sistemul de învățământ (S. R. Susanne, E. I. Blanche, R. C. Schaaf, 2001). Tulburarea de procesare senzorială reprezintă incapacitatea de a folosi informațiile

primite de la simțuri (C. S. Kranovitz 2012).

Acum să facem un exercițiu de imaginație și să ne gândim la copiii pe care îi știm inteligenți și fără a avea alte afecțiuni, cum ar fi tulburări de vedere sau tulburări neurologice, și care, cu toate acestea, sunt neîndemânatici, nu au încredere în ei, se împiedică mai mereu și intră în tot felul de belele când răstoarnă recipientele în laboratorul de chimie... nu prind mingea la orele de educație fizică... etc.

Copiii descriși mai sus refuză adesea să facă unele activități, să meargă la școală, invocând diferite motive, spunând: „Eu nu sunt bun de nimic! Eu nu sunt în stare să fac nimic bun!” Toate acestea se întâmplă datorită faptului că la nivelul sistemului nervos central informația este procesată ineficient.

La cele cinci simțuri pe care le știm (și anume: gust, miros, văz, auz și pipăit) se mai adaugă încă două, respectiv sistemul proprioceptiv și sistemul vestibular, care împreună ajută sistemul nervos central să primească, să prelucreze și să transmită efecturilor informațiile primite, referitoare la postura corpului, și la echilibrul acestuia. În timpul activităților de motricitate grosieră (orele de educație fizică) sau motricitate fină (scris, decupat, colorat), aceste simțuri transmit informații creieru-

.....
 „Eu nu sunt bun de nimic! Eu nu sunt în stare să fac nimic bun!”
 Toate acestea se întâmplă datorită faptului că la nivelul sistemului nervos central informația este procesată ineficient.

lui ca acesta să poată transmite efecturilor coordonarea mână-picior (la un meci de baschet, de exemplu) sau coordonarea ochi-mână (în timpul scrisului).

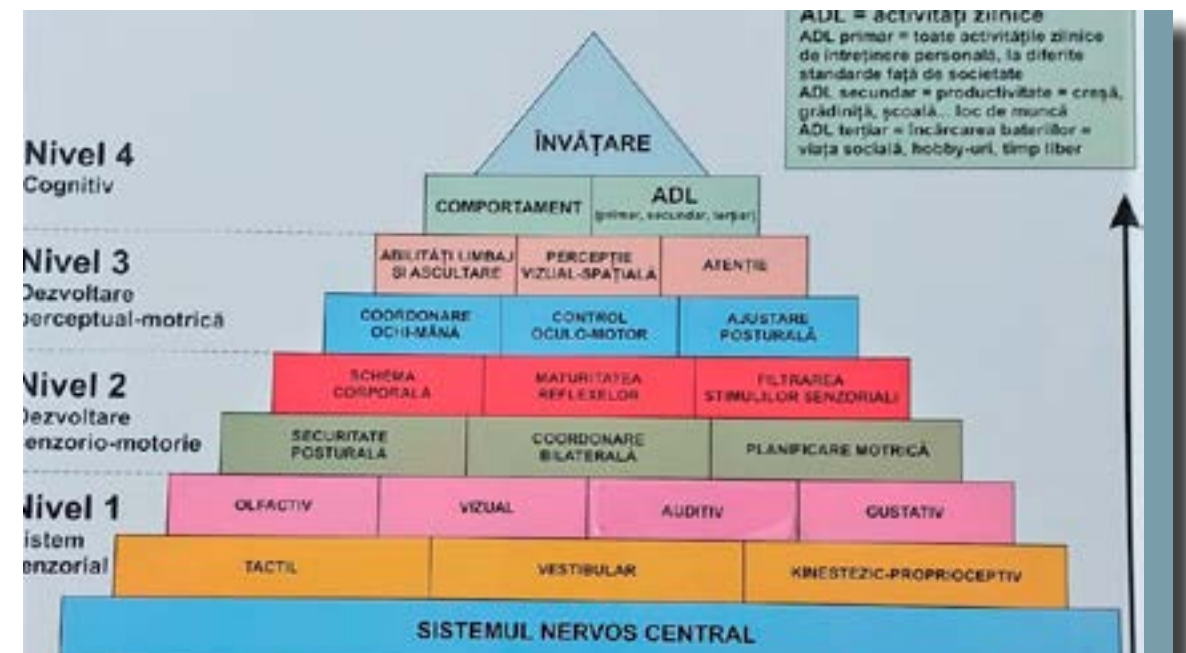
În 1996, Williams și Shellenberger au publicat piramida învățării care are la baza cele șapte sisteme și care reprezintă baza formării abilităților necesare dezvoltării organismului uman. Cercetarea Dr. Ayres a sugerat că anumite sisteme senzoriale funcționează împreună pentru a facilita percepția. De exemplu, sistemele proprioceptiv și tactil lucrează, de obicei, împreună pentru a oferi o bază pentru percepția imaginii corpului și a praxisului (care, după Dr. Ayres, este procesul neurologic prin care cogniția direcționează acțiunea motrică), iar sistemele vizuale și auditive lucrează împreună în percepția limbajului scris și verbal.

Nu întâmplător am început acest articol amintind jocurile copilăriei. În timpul acelor jocuri, sistemul nervos central își lua informațiile de care avea nevoie astfel încât să poată da un răspuns exact și adecvat în urma unei informații senzoriale. Jocul este acel proces prin care creierul reușește să integreze, prin răspunsuri adaptative, informații și impresii primare. Acei copii care învață să își organizeze jocul, vor avea cea mai mare șansă de a-și organiza și activitățile de învățare.

Iar în încheiere aș vrea să mai adaug doar că legătura dintre jocurile copilăriei, integrarea senzorială și dificultățile de învățare este mișcarea. Cât mai multă mișcare în aer liber (cel mai bine), dar și într-o sală de sport pentru a dezvolta acele abilități necesare coordonării, planificării motrice și dezvoltării atenției!

Mariana Florea, psiholog

Piramida învățării,
Williams și Shellenberger, 1996

POVESTE DE IARNĂ

Era ultima oră de matematică dinaintea vacanței de iarnă. În școală era o atmosferă de sărbătoare, specifică ultimei luni din an. Pe coridoare se auzeau murmure de voci vesele și colinde. Majoritatea elevilor din școală era mai degrabă cu gândul la ceea ce le va aduce Moșul, decât la ceea ce ne spune Thales în teorema sa.

Când am intrat la oră, la clasa a VI-a, dornic să trecem la lecție nouă, elevii m-au abordat încă de la intrare: „Domnuuuuu, e ultima oră. Nu ne scoateți și pe noi afară, la zăpadă?”

M-am înmuiat pe loc. Adevărul e că erau preferații mei și, văzându-le ochii inteligenți, le-am acceptat imediat oferta. Afară era o zi superbă de iarnă. Troienele de zăpadă umpluseră curtea școlii. Ce să mai, era o zi perfectă de bulgăreală!

Ei s-au împărțit rapid în două echipe și au început să se bombardeze.

Uitându-mă la ei, îmi reveneau amintiri din copilăria mea, din micul orașel de provincie, Moreni, când ne strângeam după ore și ne jucam fotbal în zăpadă, după care încingeam o „luptă” până la epuizare. Ajungeam seara acasă îmbujorați și epuizați, dar plini de veselie și de voie bună.

Nu aveam nevoie de telefoane inteligente, tablete sau internet pentru a fi fericiți.

Starea de emoție mi-a trecut repede în momentul când am simțit un bulgăre trecându-mi razant pe lângă ureche.

După care am auzit: „Pe el!” Și cele două

tabere au devenit una cu un singur inamic: EU.

Pericolul era iminent și venea dintr-o multitudine de direcții, bulgării zburau în valuri. Începusem să mă simt ca o căprioară încolțită de lupi.

Am simțit din plin toată frustrarea notelor mici luate la teste de micuții mei elevi. Ruxi era șefa de trib care conducea atacul.

Într-un final am reușit să mă refugiez în laboratorul de informatică, reușind să încheiem un armistițiu: Fără temă de vacanță!

Ei nu știu, dar eu le am mulțumit în gând pentru că m-au introdus în povestea lor de iarnă și m-au făcut să mă simt din nou copil.

Adrian Manu

AURA ANDRICI

INIMĂ DE GHEAȚĂ

03 martie 1988, 02:00 AM, peste tot, dar nicăieri

Nu voi înțelege niciodată de ce trebuie mereu în viață să existe ființe ce te urăsc din tot sufletul... ce se trezesc în fiecare dimineață și se închină să nu te mai vadă vreodată.

10 martie 1988...

Zilele trec... rănile nu se mai închid... Oare sora mea are dreptate? Fără Crăciun sunt un nimeni?... Cred că este momentul să mă retrag pentru o perioadă...

23 iulie 1988, Antartica

Sunt aici de mai mult de 4 luni, încep să mă simt mai bine, pinguinii nu mă judecă niciodată (de fapt, nu vorbesc), dar oricât de bine m-aș simți, mă frământă faptul că nu am schimbat niciun cuvânt cu nimeni de aproape 5 luni... poate e mai bine așa... singur, la pol cu aceste animale tăcute...

DD septembrie 1988, Antartica...

Au mai trecut 2 luni... simt ca înnebunesc, uneori pierd noțiunea timpului. Mai rău mă omoară gândul că vine decembrie din nou... Să mă întorc? Să mai stau?...

DD decembrie 1988

Au trecut mai mult de 10 zile din decembrie, asta știu, sigur... nimeni nu pare să sufere în lipsa mea...

DD iulie 1997, Antartica

Mi-e frică... e din ce în ce mai cald, gheața începe să se retragă... oceanul o înghite, o duce adânc, o ține strâns până nu mai rămâne nimic... oamenii sunt ignoranți, nu le pasă...

07 decembrie 2012

Am încercat toate trucurile pe care le-am știut... viscol, ninsoare, ger și răcoare...

17 aprilie 2020, Antartica

Pentru prima dată în 30 de ani am speranță... oamenii s-au oprit... pentru prima dată putem spera la un viitor mai bun...

24 decembrie 2020, Antartica

E frig, e gheață, e alb, curat și frumos, ca atunci când am venit prima dată aici, până și pinguinii (ce nu prea exprimau emoții) par fericiți... nu mă voi întoarce vreodată, nu e nevoie, lumea e perfectă așa cum e acum...

15 august 2035, Antartica

Nu mă mai pot ridica... e cald din nou...

28 februarie 2052, Antartica

Nu mai e nimic... gheața a dispărut... mai am o singură variantă... dreptul, stângul, dreptul, stângul, până simt apa rece a oceanului pe picioare... dreptul, stângul, dreptul, stângul... până o simt cum îmi urcă pe gât... apa... dreptul, stângul, dreptul, stângul, până la fundul oceanului... mă așez... închid ochii și simt cum devin blocat într-un bloc de gheață creat chiar de mine: o explozie, nu de foc, ură sau distrugere, o explozie de iubire și de frig... eu mă sting...

Mulțumesc jurnalule că ai fost aici pentru mine, la bine și la greu, la nebunie și la rațiune!

larna

Tudor Mihai Manole

alte steluțe, alte gene, alt Cărtărescu

Nu mai trecusem de ani pe Colentina
Mă refugiaseam într-un sat.
Înlocuisem tramvaiul cu autobuzul
și uitasem, ce uitasem?

Ningea și iar ningea?!
Dar când mai ninsese? Acum 1 an, 2, 20?
Îmi amintesc vag o geacă roșie, un tablou vibrant
Și steluțe în genele ei!

Acum ningea (din nou?!)
Prin sat.
Ningea pe acoperișurile caselor, pe turla bisericii,
Ningea pe asfaltul sătesc.

Nu mai eram în studenție.
O aveam pe ea de mână și erau steluțe
în genele ei.
Mergeam agale tou(te)s les deux,
Fulgii de zăpadă îi provocau un râs teribil,
O gâdilau și îi îmbujoraseră obraji
Și erau steluțe în genele ei.

Ce să vă spun, dragii mei?
În dreapta mea era mademoiselle Je(u)!
Mă făcuse să uit de tot și de toate,
Deși erau steluțe în genele ei!
!

Aura Andrici

ANDREI MARGHESCU

căldură în decembrie

4 dimineața,
Pași pe gresia rece,
Un fior îmi cuprinde
Pielea de porțelan
Ca înțepături de ace,
La fiecare pas.
Tremur din toată ființa,
Ascultând vântul cum plânge.
Îmi răscolește inima.

Visez la zile calde
În decembrie,
Care să-mi topească
Și ultima urmă de gheață
Din privire,
Să se scurgă pe obraz
În mormanul alb de suferințe.
Cioburi cad din cer,
Iar cerul cade
Odată cu ele.
Apoi se adună,
Îmi zgârie sufletul.
Mă copleșesc.

Și totuși,
Îmi place zăpada,
Dar în același timp
Vreau să dispară.

Topesc argintul
În râuri de lacrimi,
Iar jarul se reaprinde,
Consumă iarna.
Nu am nevoie
De raza ta pală de lumină,
Eu sunt căldura
Din decembrie.

Alexandra Ion

pace iar(na)

Subtil se așterne iarna pe străzi,
Ghirlande de stele, alunec spre noi,
Și pomul e plin de glasuri bogate,
Priviri însetate-l privesc voioșesc.
Din inimi curate, se-aud iar colinde,
Se lasă iar noaptea
Pe-ntreaga mea țară,
Steluțe de gheață coboară din ceruri
Și fumul din hornuri se pierde în neant.
Cadouri așteaptă sub brad laolaltă,
Cu masa încărcată de dulci bunătați
Atmosfera e caldă și blândă,
Voci se aud ca un clinchet zglobiu
E pace iar(na)!

Mohammadi-Golhin Aria Antonio

rece hiemal

Afară cad fulgi fini de omăt,
Legănându-se molcom, într-un desuet treacăt...
Pe cer, un sideral abis cuprins
Într-o nemărginire iluzorie de vis,
Tulburată de un ludic freamăt. [...]
Flori de gheață, amorfe diamante,
Plutind în utopia unei reverii neîncetate
Se aștern arar, pe la ferestre înlăcrimate.
Peisajul devine și mai sihastru,
Pretutindenea negru-alb, alb-albastru,
Aceleași culori sui-generis,
aceeași nonexistență,
Trăită într-o languroasă indiferență,
A trecătorilor ce trec, trec și nimic mai mult
Și amintirile lor pierdute sunt
Parcă într-un muribund trecut.
Fără să privească împrejur,
ei urmează continuu
Traseul lor convențional,
ceva banal, pe avenue,
Ferecând spiritul iernii într-un geam,
de felinar
Departe de gândul lor profan și tot hoinar...
Este iarnă și ce le-ar păsa lor?
Ei trăiesc doar în universul realităților,
Nu în cel jalnic, al viselor risipite de vânt,
Ce asemenea unor copii nu vor să fie
și nu sunt!
Poate cred că trăiesc, dar tot fără a simți cum

Viața din jurul lor se stinge
Și de ce oare, de ce să caute iarna din
exterior,
Când nu pot lăsa inerta inanitate
a sufletelor lor?

Lucia Oprescu

azi și acum

Cred că am orbit sau poate că e ceață afară,
Nu văd la nici un metru distanță de mine...
E dubios... ieri îmi aduc aminte că arăta altfel
peisajul.
Acum e... nimic?
Poate visez?
Poate așa arată lobby-ul filosofic
din creierul meu,
Acolo unde mă retrag când n-am ce face
(ca și acum de altfel).
Totuși e prea curat...
Țin minte că ultima oară
când am făcut curățenie serios a fost acum
o săptămână.
Asta nu e curățenie de o săptămână...
Asta e țiplă...
Nu cred
Sau...?
Nuuuu
M-am prins!
E zăpadă.

Alexandra Cățu

ANDREI DRAGOMIRESCU

IARNA VISEAZĂ LA PRIMĂVARĂ(U)

Tocmai ce ieșise din caleașca zburătoare, ce se oprise fix în fața clădirii vechi, abandonate. Nu își dorea să fie aici și ar fi făcut orice să scape de această întâlnire îngrozitoare. Aceasta avea loc mereu, în ziua dinaintea solstițiului de iarnă. Nu voia să intre pe poarta larg deschisă a grădinii. Nu pentru că ar fi fost un om prin preajmă, se asiguraseră toți înainte că umanitatea nu va fi o problemă pentru ei, în seara aceasta. Pur și simplu, motivul adevărat, pe care nici ea nu dorea să îl recunoască, era faptul că nu voia să vadă pe niciunul dintre ei.

Își trecu odată mâna prin buclele lungi și albe, apoi își făcu curajul necesar și traversă în grabă iarba uscată din fața casei, intrând apoi în conacul încă maiestuos, în ciuda timpului care își lăsase o amprentă vizibilă asupra lemnului. Mai multe fețe confuze o întâmpinară, dar redeveniră reci ca piatra când văzură că și ultimul invitat se alăturase „petrecerii”. Doar Vara îi aruncă un zâmbet larg și călduros, în timp ce își așeza mai bine rochia roz, din catifea. Iarna nu îi întoarse zâmbetul, ci doar se așeză lângă singurul scaun liber, lângă Toamnă. Consiliul începuse.

— Ai întârziat! spuse bărbatul de lângă ea, părul său roșcat, strălucind în razele pământii ce se strecuraseră prin crăpăturile ferestrei. Vocea nu îi era acuzatoare, cum ar fi fost și a celorlalți doi. Era doar blândă și curioasă. Toamna mereu fusese așa.

Iarna îi aruncă o privire încruntată, dar nu îi răspunse. Ea nu simțea același lucru, nu

pentru el.

— Cred că trebuie să începem, să vorbim despre lucrurile importante, zise Primăvara, aranjându-și coroana din trandafiri pe care o purta pe cap. Era un bărbat frumos și energic, dar scurt și la obiect. Iarna își dorise din totdeauna să câștige simpatia lui.

Vara îi aruncă o privire dulce, la care Primăvara răspunse cu subînțeles. Iarna îi privi pe cei doi, iar o amețeala ciudată puse stăpânire pe ea, simțindu-se ca și cum cineva o lovise cu pumnul în burtă. Primăvara își continua discursul, folosindu-și vocea înfloritoare pentru a le atrage tuturor atenția:

— Trebuie să vorbim despre problema: „iarnă”!

Regina ghețurilor simți cum pumnul care o lovise înainte se transformă încet, încet în tăișul unei săbii frumos ornate, dar îngrozitor de letale.

— Adevărul este...continuă pe un ton blând Toamna, în ciuda respingerii de mai devreme, că iarna trecută nu prea a fost ... iarnă. Zăpada a lipsit aproape în totalitate.

Iarna îi mai aruncă o privire încruntată. O enerva el, blândețea lui și faptul că era atât de îndrăgostit de ea.

— Și ce propuneți să fac în privința asta? întrebă anotimpul rece cu superioritate. Glasul ei putea fi mai ascuțit decât duritatea gheții.

— Bineînțeles, noi ne dorim doar să rezolvăm situația! Este ca și cum nu îți mai dai

interesul pentru lucrul pe care îl făceai bine timp de atât de multe milenii! zise vara folosind același ton simpatic și enervant.

Primăvara interveni cu vocea sa specifică, târăgănată.

— Care este de fapt problema? Ce te-a făcut să reacționezi așa?

Iarna aproape ca pufni. Privi întâi spre primăvară, apoi spre vara și mainile lor împreunate. Se ridica de pe scaun, împrăștiind în jur bucăți de gheață.

— Primăvara nu se poate afla în inimile tuturor, nu-i așa?

Toamna aproape că se uscă, exact ca frunzele sale, la sfârșitul replicii iernii.

Trandafirilor din coroana Primăverii le căzuseră spinii. Iarna se îndreptă dărâmată spre usa, dar a fost nevoită să se oprească când Regele renașterii o prinse de braț, oprind-o. Ea nu se uită înapoi, dar nici nu se retrase. Nu așteptă până când el își rosti întrebarea, ci spuse direct, obosită.

— Va fi o iarnă blândă, dar nu lipsită de zăpadă.

Se desprinse din strânsoarea Primăverii, căldura lui aproape făcându-i gheața ce o avea în loc de inimă să se topească. Leși afară și privi spre fulgii care începuseră deja să cadă. Nu se uită în urmă și dispăru în noapte.

Angela Ioana Stanciu

ȘTEFAN SUSANU

E PEA FRIG AFARĂ PENTRU CA ÎNGERII SĂ ZBOARE

Sonya zâmbea visătoare spre ultimele pagini ale romanului său. Terminase de decorat casa în urmă cu jumătate de oră, iar când își ridică privirea din carte, se bucură de armonia pe care o emanau bradul și luminițele agățate de pereți. Mirosul de scortişoară al turtei dulci din bucătărie îi inunda plămâni atât de plăcut, încât fata uită pentru un moment că locuia în mijlocul orașului, și nu într-o cabană la munte.

Nu o deranja să petreacă Ajunul de una singură; Sara și Riya urmau să sosească în prima zi de Crăciun, la prânz. Totuși, uneori, Sonya găsea un fel de confort în singurătate, departe de realitate și de oameni. Alteori, când liniștea o apăsa prea tare și propriile gânduri păreau s-o doară, găsea modalități care o ajutau cumva să reziste furtunii mute, așa cum o denumise ea.

Și acum, deși pierdută undeva într-un castel de sticlă pe care i l-a imprimat în minte autoarea ei preferată, Sonya se trezi în mijlocul furtunii mute. Dădu drumul la radio pentru a-i domoli, iar glasul cântăreței Sia reuși să răzbată printre ei. Sonya mări volumul, astfel încât muzica să răsună în toată casa și urcă treptele spre balconul de la etaj, care oferea priveliște asupra străzii principale. Începuse să ningă des, fulgii acoperind felinarele care pâlpâiau slab în comparație cu luminițele agățate la ferestrele vecinilor ei. Sonya se apropie de balustradă și se aplecă ușor în față, lăsând fulgii să i se piardă printre bucele roșcate, în timp ce fredona absentă versurile melodiei Candy Cane Lane.

Zâmbi. Era fericită. Singură, dar fericită.

Fata își coborî privirea spre casa aflată vizavi de a ei, iar zâmbetul îi pieri de pe buze. Privind casa anostă, de cărămidă gri a lui Nathan, vecinul și prietenul ei, privirea azurie a tinerei deveni ușor tulbure. Și, chiar dacă aspectul trist al locuinței a fost cel care o fură mai întâi, atenția Sonyei se fixă asupra figurii îmbrăcate în alb, ce zăcea întinsă pe treptele casei băiatului. Deodată, inima fetei o luă la galop.

Sonya coborî înapoi în sufragerie. Îmbracă paltonul din cuier peste puloverul și colanții cu care stătea prin casă, se încălță și traversă repede strada, clipind des prin ninsoare. Într-un final, se opri în fața treptelor și lacrimile îi inundară ochii, privind corpul inert al unei copile palide, al cărei păr negru îi încadra perfect trăsăturile angelice. Avea mâinile încrucișate peste piept, dar chipul nu-i era contorsionat în vreun fel. Era înfricoșător de calmă și inertă, ceea ce o alarma și mai tare.

Fata făcu primul lucru care-i veni în minte: ciocăni cu disperare la ușa lui Nathan, sperând că tânărul îi va oferi ajutor. Luă în brațe trupul fetei, a cărei greutate era comparabilă cu cea a unei păpuși. A fost la un pas de a se îndepărta de casa lui Nathan și de a o lua pe copilă alături de ea, când, într-un final, ușa se deschise. Însuși proprietarul, Nathan Bordeaux, o întâmpină pe Sonya, cu părul brunet răvășit și o expresie deranjată. Aceasta se schimbă imediat într-una mirată, când observă chipul înlăcrimat al roșcatei.

ANDREI MARGHESCU

— Trebuie să mă ajuți, rosti ea, cu glasul gătit. Eram pe balcon și am văzut-o în fața casei tale, n-am... N-am putut să o las acolo. Te rog...

Privirea de jad a lui Nathan coborî asupra copilului pe care Sonya îl ținea. Inima îi tresări violent, dar fără a spune nimic, o luă pe micuță cu blândețe din brațele ei.

— O ducem la tine, în regulă? Nu am suficientă căldură și nici spațiu, se scuză băiatul.

Sonya încuviință, iar amândoi traversară înapoi spre locuința fetei. Căldura le pătrunse imediat în oase celor doi tineri, însă copilul rămăsese nemișcat. Nathan l-a așezat pe canapea și l-a înfășurat cu o pătură găsită la întâmplare, iar apoi s-a pus în genunchi lângă canapea, supraveghind-o cu atenție. Sonya opri muzica și își reținu un suspin.

— Mă duc să pun de un ceai, murmură ea, simțind cum furtuna mută din interiorul ei se intensifică, dar de data aceasta inspira mai mult frică decât singurătate.

Fusese gata să se îndrepte spre bucătărie, dar glasul lui Nathan strigând-o pe nume a țintuit-o pe loc. Sonya s-a întors spre el și tânărul gesticulă spre fata inconștientă. În același moment, aceasta se ridică și icni, trăgând o gură mare de aer. O pereche de aripi i-a țâșnit dintre omoplați și o aură argintie îi învălui tot corpul.

Un înger! Un înger adevărat tocmai își

ridicase capul de pe canapeaua Sonyei și își muta privirea ba spre ea, ba spre Nathan.

Avea ochii de un indigo atât de intens, încât părea că universul însuși s-a contopit în irișii ei. Atmosfera din sufragerie se încălzi, dar, într-o secundă, tot ce rămăsese din înger fu doar un ocean de fum și lumină.

Tinerii se ridicară de pe covor, confuzia încă prezentă pe chipurile lor. Urmă un schimb de replici stângaci între ei, în urma căruia au decis că întâmplarea trebuia să rămână secretul lor. Oricum, cine i-ar fi crezut?

— Ai vrea să rămâi? Nu pot să te las singur acum.

În mod clar, propunerea ei îl luase prin surprindere pe Nathan, și, pentru o clipă, brunetul a fost tentat să o refuze. Dar era ceva în ochii ei albaștri-lac și în zâmbetul ei copilăresc, încât inima nu-i dădu voie să o lase singură.

— Mulțumesc, Sonya. Mi-ar face plăcere, răspunse el, încuviințând cu recunoștință.

Nathan zâmbi, mai sincer ca niciodată.

Niciunul dintre ei nu mai era singur. Aveau un secret. Erau fericiți și înainte, singuri, dar acum erau fericiți împreună.

Și, pentru prima dată, Sonya reuși să se desprindă de furtuna mută, refugiindu-se în surâsul timid, dar veridic al lui Nathan.

Eva Maria Cîrjan

JURNALUL IERNII

Dincolo de geamul ferestrei, stelutele argintii se desprind din norii de vată și dansează lin în drumul lor spre pamânt. Sclipirea jucăușilor fulgi de nea este amețitoare. Dacă nu ai ști că ninge, ai confunda fulgii de zăpadă cu mici pete albe care plutesc lin în văzduh.

Am ieșit afară, bine îmbrăcată, să privesc minunile naturii, iar din plapuma groasă de nea am început să constuiresc un om de zăpadă. După ce i-am pus și ultimul detaliu, nasul din morcov, el a început să se plimbe agale prin curte. Inițial, m-am speriat, dar apoi am înțeles că tot ce conține iubire devine magie.

Omul de zăpadă m-a luat de mână și m-a dus într-o lume spectaculoasă plină de poveste. Era tărâmul Crăciunului, fix la Polul Nord! Aici, se întâmplase o mare încurcătură: un spiriduș furase Steaua Crăciunului. Moșul era pierdut! Cu lacrimi în ochi, El mi-a spus povestea steluței, de când apăruse, acum mai bine de zece milioane de ani, și până acum. Rolul acesteia era să aducă, an de an, liniștea în casele oamenilor.

I-am spus ca eu aș putea să o găsec și să i-o înapoiez.

Din senin m-am trezit, am realizat ca a fost doar un vis!

Andreea Mocanu

Începuse să ningă de la prima oră a dimineții, pe când copiii încă mai dormeau, înfodoliți în pături călduroase, la adăpost de frigul nemilos al iernii. Un strat pufos de nea acoperise dealul, lăsând la vedere numai bradul imens ce stătea de strajă, anotimp după anotimp, deasupra orașului. Covorul alb ca spuma laptelui ascundea pământul înghețat.

Liniștea dimineții a fost spartă de valuri de copii veseli, cu obraji roșii ca merele. Urcau pe stradă printre stelutele argintii de o frumusețe ireală, stelute ce cădeau neconținut din cerul parcă de plumb, precum niște fluturi gingași ce zboară printre flori.

Din trei bulgări tăvăliți prin zăpadă, copiii au făcut un om de zăpadă înalt și mândru. O oală spartă îi ferea capul de strașnicul ger ce coborâse pe pământ, un fular roșu îi acoperea gâtul grațios, în timp ce doi nasturi așezați în locul ochilor priveau curioși spre copii. Căldura din priviri nu l-a ajutat pe bietul om de zăpadă. Copiii nu știau ce să facă lângă el, iar omătul abia așternut îi îndemna la săniuș.

Omul de zăpadă, rămas singur la poalele dealului, privea cu tristețe spre puii de om ce patinau sau coborau în viteză cu săniile. Își dorea să poată alerga cu ei, să se joace cu bulgări și să se bucure de cristalinele glasuri ce tăiau liniștea orașului amorțit. A înțeles că a venit pe lume doar ca să bucure, pentru o clipă, copiii...

(Ce păcat! Nu este deloc zăpadă afară...)

Ana Radu

Este vacanța de iarnă. Am mers la bunici, unde am împodobit bradul. Globurile luceau, iar luminițele sclipeau. Voiam să citesc, așa că m-am așezat la geam și am zâmbit. De când așteptam momentul să mă bucur de o carte de Crăciun!

Afară s-a auzit un claxon. Am tresărit, iar când mi-am ridicat privirea, nu am mai văzut altceva în afară de niște faruri care m-au orbit. Când m-am trezit, nu mai eram în casa bunicilor, lângă bradul de Craciun, ci mă aflam într-o casă ponosită, într-o cameră prăfuită. Stăteam la un birou vechi și părea că scriam ceva. Nu, eu nu făceam nimic! Penița scria singură! Am scuturat din cap, convinsă că era doar o halucinație de-a mea, dar nimic nu s-a schimbat. Am început să intru în panică. S-a auzit un ciocănit în ușă și un bătrân a intrat în camera care s-a dovedit a fi o bibliotecă.

Bărbatul s-a apropiat cu pași temători. Avea o barbă lungă, albă și purta o căciulă roșie cu accente albe. Purta un costum asortat, tot roșu cu alb și niște bocanci maronii. Semăna cu...Moș Craciun! Mi-a șoptit ceva la ureche, prea încet pentru a putea auzi și a plecat.

Am deschis ochii. Eram tot în casa bunicilor, cu cartea în mână, dar ceva era schimbat: sub brad erau tot felul de cadouri frumos împachetate, de toate mărimile. Nu se auzea niciun claxon. Era liniște. Am schițat un zâmbet. Cred că a fost doar un vis, dar unul special, care mi-a făcut ziua mai bună.

Daria Nițu

ANDREI DRAGOMIRESCU

Mozaic 5

Inovații

30 ianuarie

REDACTOR ȘEF:
A. DRAGIMIRESCU,
REDACTORI:
AURA ANDRICI,
ANDREEA BUNEA,
ADRIAN MANU
COPERTA:
DANIEL GHINDEA
E-MAIL
REVISTA.CNGM@GMAIL.COM